

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) S. Z.**, a **b) D. Z.**, oba zastoupeni Mgr. Stanislavem Strakošem, advokátem se sídlem 1. máje 741, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 5. 3. 2015, č. j. MSK 164968/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 8. 2015, č. j. 19 A 33/2015 - 34,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 8. 2015, č. j. 19 A 33/2015 - 34, **se** ve výroku I. a II. v rozsahu, v němž se týkají žalobce b), **z r u š u j í**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 5. 3. 2015, č. j. MSK 164968/2014, sp. zn. ŽPZ/33321/2014/Rot, **se** ve výroku II. a rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 25. 11. 2014, č. j. MMFM143177/2004, sp. zn. MMFM_S15873/2014/OVV/VelP, **se** ve výroku II. **z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Kasační stížnost **se** ve zbývajících částech **z a m í t á**.
- IV. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci b) na nákladech řízení o žalobě částku 9560 Kč.
- V. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci b) na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 7780 Kč.

- VI. Žalobce a) **n e m á** nárok na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- VII. Žalovanému s e náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Napadeným rozsudkem ze dne 19. 8. 2015, č. j. 19 A 33/2015 - 34, zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu v záhlaví uvedených žalobců, kterou se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2015, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (dále jen "magistrát") ze dne 25. 11. 2014. Tímto rozhodnutím byla shledána vina stěžovatelů ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), která spočívala v neposkytnutí potřebné součinnosti ze strany žalobců vůči kontrolujícímu orgánu při kontrole prováděné na základě zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen "zákon o odpadech"), ve spojení s kontrolním řádem, za což byla každému z žalobců uložena sankce ve výši 25 000 Kč a stanovena povinnost uhradit náklady spojené s přestupkovým řízením ve výši 1000 Kč.

[2] Žalobci v odvolání proti rozhodnutí magistrátu a v žalobě proti rozhodnutí žalovaného především namítali, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, jak jim je kladeno za vinu v předcházejících rozhodnutích, zpochybňovali pravomoc obecního úřadu v Dobré provést předmětnou kontrolu a namítali také likvidační charakter uložených sankcí.

[3] Krajský soud se ve svém rozhodnutí ztotožnil s argumentací uvedenou v přecházejících rozhodnutích správních orgánů. Shodně s žalovaným posoudil krajský soud námitku nedostatečné pravomoci obecního úřadu v Dobré k provedení kontroly. Tato pravomoc jednoznačně vyplývá z ustanovení zákona o odpadech. Důvodným shledal požadavek kontrolující osoby na kontrolu VIN kódu automobilů, což je způsob, kterým kontrolující osoba chtěla ověřit, zda se nejedná o vozidla vyřazená z registru vozidel. Protože žalobci byli s předmětem kontroly dostatečně seznámeni v oznámení o zahájení kontroly, byly námitky popírající pravomoc obecního úřadu v Dobré zamítnuty jako nedůvodné. Námitky ohledně nenaplnění skutkové podstaty přestupku odmítl krajský soud jako účelové a v rozporu s provedenými důkazy. Neuznal námitku žalobce a), který tvrdil, že kontrole nebránil, jelikož z protokolu o kontrole a svědeckých výpovědích vyplývá závěr o opaku. Rovněž krajský soud neuznal námitku žalobce 2), který tvrdil, že neměl být účastníkem přestupkového řízení. Pro spáchání uvedeného přestupku bylo pro krajský soud podstatné, že i on byl v postavení kontrolované osoby dle kontrolního řádu, a tudíž měl s tím spojené povinnosti, které porušil. K likvidačnímu charakteru uložených sankcí se podrobně vyjádřil magistrát, který uvedl, že sankce jsou uloženy u spodní hranice možného sankčního rámce, a to tak, že představují 5 % z maximální hranice stanovené pro

pokračování

dané jednání, a tudíž se jedná o sankci přiměřenou. Žalovaný i krajský soud se s touto argumentací ztotožnili a krajský soud tak vyhodnotil danou námitku jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost žalobců a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce a) [dále jen „stěžovatel a)“] a žalobce b) [dále jen „stěžovatel b)“] v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňují důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatelé namítají, že se přestupkového jednání nedopustili. Především zdůrazňují, že kontroly se účastnil pouze stěžovatel a), který na základě udělené plné moci zastupoval i stěžovatele b). Z důvodu své fyzické nepřítomnosti se stěžovatel b) podle svého přesvědčení přestupku nemohl dopustit; dosavadní správní rozhodnutí má za nezákonná. Stěžovatel a) namítá, že fakticky kontrole nebránil, pouze upozornil na nebezpečí úrazu. Uvádí také, že během kontroly byl přítomen i štáb České televize, s čímž stěžovatel nesouhlasil a vidí v tomto postupu snahu obce Dobrá dehonestovat jeho osobu.

[6] Dále stěžovatelé namítají, že se krajský soud nesprávně vypořádal s jejich námitkou ohledně nedostatečné pravomoci kontrolující osoby k provedení kontroly. Stěžovatelé uvádí, že obecní úřad Dobrá neměl pravomoc provádět kontrolu VIN kódů vozidel stojících na pozemcích v soukromém vlastnictví a aplikace ustanovení § 69 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech je dle jejich názoru nepřipustná. Odkazují na zákon o Policii ČR, ze kterého vyplývá, že kontrolu vozidel může provádět pouze Policie ČR, tudíž dle stěžovatelů není důvod, aby prohlídku vozidel prováděl jakýkoliv jiný kontrolující orgán, ani aby posuzoval, zda se jedná o autovraky nebo nikoliv.

[7] Stěžovatelé uvádí, že v postupu obce Dobrá spatřují zneužití práva, jelikož z výpovědí svědků a z přítomnosti starosty obce, který nebyl kontrolující osobou, vyplývá, že se obec Dobrá dlouhodobě snaží donutit stěžovatele k odstranění vozidel, a hledá tedy jakýkoliv prostředek, kterým by tak mohla učinit. Stěžovatel a) tvrdí, že se jedná o jeho soukromou sbírku automobilů. Dále namítá, že nebyl poučen o následcích odmítnutí součinnosti, bylo mu pouze řečeno, že pokud součinnost odmítne poskytnout, bude to zaznamenáno do protokolu.

[8] S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhuji, aby Nejvyšší správní soud zrušil všechna předchozí rozhodnutí a aby přiznal stěžovatelům náhradu nákladů řízení před krajským i Nejvyšším správním soudem.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na zákonnosti a věcné správnosti rozhodnutí magistrátu i svého rozhodnutí a rozhodnutí krajského soudu označil za argumentačně velmi přesvědčivé. Ohledně části námitek (přítomnost České televize, pravomoc kontrolujícího orgánu) odkázal na všechna předchozí rozhodnutí, která se s těmito námitkami podrobně vypořádala. Další námitky, konkrétně neodpovědnost stěžovatele b) a neposkytnutí poučení, žalovaný označuje za nepřipustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Z procesní opatrnosti se však žalovaný vyjadřuje i k těmto námitkám podrobněji.

[10] Ohledně neodpovědnosti stěžovatele b) žalovaný uvádí, že tento stěžovatel byl kontrolovanou osobou podle kontrolního řádu a z občanského zákoníku (§ 436 odst. 1) vyplývá, že práva a povinnosti ze zastoupení vznikají přímo zastoupenému. V rámci jednání stěžovatele a) nedošlo k žádnému excesu, jednal v rámci svého zmocnění a pro odmítnutí vstupu na pozemky neexistoval žádný právem aprobovaný důvod. Zajištění povinností stěžovatele b) jako kontrolované osoby bylo plně na něm a žalovanému není známa žádná skutečnost, která by vylučovala jeho přestupkovou odpovědnost.

[11] K namítané přítomnosti štábu České televize žalovaný uvádí, že se tím stěžovatelé snaží zlehčit skutečnost, že odmítli poskytnout součinnost kontrolujícímu orgánu. Reportáž, která vznikla během kontroly, dokládá, že kontrolujícím osobám byl vstup k vozidlům umožněn.

[12] Odkaz na pravomoc Policie ČR nijak nevylučuje pravomoc kontrolujícího orgánu dle zákona o odpadech, a tudíž jej žalovaný označuje za nepřipadný. Požadavek na kontrolu VIN kódů je zcela v souladu s pravomocí, kterou obecní úřad Dobrá má na základě zákona o odpadech. Stran námítky ohledně šikany stěžovatele a) žalovaný odkazuje na své zákonné pravomoci v oblasti odpadového hospodářství, především kontrolu a ověření tvrzení stěžovatele a). Stěžovatel a) byl taktéž řádně poučen i o následcích neposkytnutí součinnosti, jak bylo uvedeno v oznámení o zahájení kontroly.

[13] Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelů jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[15] Z obsahu spisů vyplynulo, že stěžovatelům bylo doručeno oznámení o zahájení kontroly ve věci nakládání s odpady, především dodržování povinností při nakládání s autovraky, ve kterém byl uveden přesný čas, den i místo konání kontroly, včetně uvedení ustanovení zákona o odpadech opravňujících kontrolní orgán k provedení kontroly. Přílohou oznámení o kontrole bylo pověření ke kontrole. Předmětem kontroly byla vozidla ve vlastnictví stěžovatele a), která jsou umístěna na pozemcích jeho syna, stěžovatele b). V oznámení o zahájení kontroly je dále uvedeno, že během kontroly bude třeba předložit veškeré doklady a dokumentaci související s vozidly na předmětných pozemcích a bude třeba umožnit přístup do těchto vozidel za účelem zjištění jednotlivých identifikačních čísel (VIN), která budou sloužit k ověření, zda se nejedná o autovraky. Oznámení o zahájení kontroly rovněž obsahovalo poučení stěžovatelů o následcích za neposkytnutí potřebné součinnosti.

pokračování

[16] Z protokolu o kontrole je zřejmé, že fyzicky byl přítomen pouze stěžovatel a), který disponoval plnou mocí k zastupování svého syna stěžovatele b). Kontrola se uskutečnila v časovém rozmezí 9:00-9:20 s uvedeným kontrolním zjištěním, že stěžovatel a) „odmítl kontrolujícím osobám vstoupit na pozemek a odmítá dát souhlas s provedením kontroly odstavených vozidel“. Stěžovatel a) odmítl protokol o kontrole podepsat.

[17] Dne 23. 10. 2015 bylo stěžovatelům odesláno oznámení o zahájení přestupkového řízení ve věci spáchání přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se stěžovatelé měli dopustit tím, že během prováděné kontroly nesplnili některou z povinností uvedených v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Magistrát provedl výslech obviněných [pouze stěžovatele a), který na základě další plné moci zastupoval stěžovatele b) u ústního jednání a prezentoval jejich společný pohled na věc], výslech svědků, provedl důkaz zhlédnutím výše zmiňované reportáže České televize a další listinné důkazy. Na základě dokazování magistrát uznal stěžovatele vinnými z přestupku nesplnění některých povinností dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Na základě podaného odvolání stěžovatelů žalovaný částečně změnil rozhodnutí ve výroku v části o vině tak, že konkrétně specifikoval povinnosti, které stěžovatelé porušili. Žalovaný tedy do výroku doplnil, že stěžovatel a) porušil povinnost umožnit kontrolujícímu prohlídku vozidel a stěžovatel b) porušil povinnost umožnit kontrolujícímu vstup na uvedené pozemky.

[18] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti a spisového materiálu dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

III. a) Pravomoc ke kontrole

[19] Dle § 80 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech „*obecní úřad a újezdní úřad kontroluje, (...) zda fyzická osoba, která není podnikatelem, se zbavuje odpadu pouze v souladu s tímto zákonem*“.

[20] Dle § 69 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech „*obecní úřad uloží pokutu až do výše 20 000 Kč fyzické osobě, která není podnikatelem a dopustí se přestupku tím, že se zbaví autovraku nebo umístí vozidlo vyřazené z registru vozidel v rozporu s tímto zákonem*“.

[21] První z výše uvedených ustanovení obsahuje explicitní zmocnění obecních úřadů provádět kontrolu v oblasti odpadového hospodářství a kontrolovat, zda se fyzické osoby podléhající regulaci zákona o odpadech zbavují odpadu pouze v souladu se zákonem. Pokud tedy obec má jakékoliv podezření, že v obvodu její územní působnosti dochází ke zbavování se odpadu v rozporu se zákonem o odpadech, může samozřejmě provést kontrolu, jejímž účelem je toto podezření potvrdit, nebo vyvrátit.

[22] Druhé z výše uvedených ustanovení obsahuje pravomoc obecních úřadů ukládat pokuty za přestupek, který se vztahuje na porušení povinnosti při zbavování se autovraků a při umísťování vozidel vyřazených z registru vozidel. Toto ustanovení je třeba chápat v kontextu celého zákona o odpadech.

[23] Aby se jednalo o autovrak, je třeba splnění dvou podmínek. Definice dle § 36 písm. a) zákona o odpadech říká, že autovrak je „*úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí (dále jen „vozidlo“) a stalo se odpadem podle § 3*“. V případě autovraku se tedy jedná o kvalifikovaný typ odpadu, pro který jsou vedle obecných pravidel platných pro odpady stanovena i další speciální pravidla. Odpadem se dle legální definice zákona o odpadech stanovené v § 3 odst. 1 rozumí „*každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit*“.

[24] Při pochybnostech o povaze movité věci, zda se jedná o odpad nebo nikoliv, rozhoduje dle § 78 odst. 2 písm. i) ve spojení s § 3 odst. 8 zákona o odpadech žalovaný na základě podnětu vlastníka nebo z úřední povinnosti. Dle jeho § 3 odst. 3, pokud vlastník nevyužije tohoto řízení o odstranění pochybností a neprokáže opak, tak se na movitou věc hledí jako na odpad, pokud zaniklo její původní účelové určení. Význam tohoto závěru i ve vztahu k autovrakům ve své judikatuře Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 112/2012 - 44: „*Z hlediska aplikace zákona o odpadech je podstatná pouze skutečnost, zda věci nacházející se v provozovně stěžovatele sloužily k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 36 písm. a) zákona o odpadech a zda se staly odpadem ve smyslu § 3 téhož zákona. V případě nevyužití řízení o odstranění pochybností dle ustanovení § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech [znění zde citované bylo účinné do 30. 9. 2013, v rozhodné době a dnes se jedná o ustanovení § 78 odst. 2 písm. i) zákona o odpadech – pozn. Nejvyššího správního soudu] je pak dána nevyvratitelná domněnka naplnění definice pojmu „odpad“, pokud došlo k zániku jeho původního účelového určení*“.

[25] Pokud má obecní úřad podezření, že vozidla (150-160 kusů) uskladněná v jeho územním obvodu působnosti tvoří nelegální vrakoviště, a vlastník těchto vozidel tvrdí, že se jedná o jeho soukromou sbírku, přichází tedy v úvahu několik řešení.

[26] Pokud nebylo iniciováno řízení o odstranění pochybností dle § 3 odst. 8 zákona o odpadech, tak platí, že se jedná o odpady dle zákonné definice, pokud zaniklo původní účelové určení vozidel. S ohledem na špatný stav vozidel, jemuž nasvědčuje fotodokumentace obsažená ve spise, a s ohledem na tvrzení stěžovatele a), že od většiny vozidel už nemá ani klíče, je důvodné se domnívat, že původní účelové určení vozidel (provoz na pozemních komunikacích) zaniklo (k této úvaze srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 112/2012 - 44, bod 22), nicméně pro účel ověření tohoto tvrzení byl zcela důvodný požadavek obecního úřadu na provedení kontroly dle zákona o odpadech, během které dojde k prověření konkrétních VIN kódů vozidel v registru silničních vozidel.

[27] Pokud bylo iniciováno řízení o odstranění pochybností (ze spisu, konkrétně ze „Sdělení k podnětu“ datovaného dnem 22. 7. 2014 je zřejmé, že takové řízení probíhalo, žádné další informace o tomto řízení ovšem ze spisu nevyplývají), pak i v případě, že by žalovaný určil, že se o odpad nejedná, je požadavek obecního úřadu na provedení kontroly a ověření VIN kódů vozidel zcela oprávněný, neboť § 69 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech dává obecnímu úřadu pravomoc ukládat sankce i za umístění vozidla vyřazeného z registru vozidel v rozporu se zákonem.

pokračování

[28] Je tedy zřejmé, že v obou případech má obecní úřad zákonem stanovenou pravomoc provést kontrolu buď za účelem zjištění, zda se jedná o autovraky, nebo za účelem zjištění, zda se jedná o vozidlo vyřazené z registru vozidel. V obou případech je rovněž oprávněn požadovat ověření VIN kódů vozidel. Tato námitka byla proto Nejvyšším správním soudem shledána nedůvodnou.

III. b) Naplnění znaků skutkové podstaty přestupku

[29] Stěžovatelé se dle přezkoumávaného rozhodnutí dopustili přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, který říká, že přestupku se dopustí fyzická osoba tím, že „jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2“. V ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu se stanovují kontrolované osobě povinnosti „vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá“.

[30] V případě stěžovatele a) stran jeho námitky o nenaplnění přestupkového jednání Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěry krajského soudu a správních orgánů. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel a) byl kontrolovanou osobou ve smyslu kontrolního řádu a v oznámení o zahájení kontroly bylo stěžovateli sděleno, v čem bude kontrola spočívat a jaká potřebná součinnost po něm bude vyžadována, jelikož obecní úřad v oznámení o zahájení kontroly výslovně uvedl, že bude prověřovat i VIN kódy vozidel.

[31] Stěžovatel a) sám nerozporuje a dokonce tvrdí, že kontrolující osoby odmítl vpustit do automobilů, neboť dle jeho názoru k tomu neměly pravomoc, kontrola by byla značně časově náročná a dle vlastních slov už nevlastní od všech automobilů klíče. Tímto jednáním tedy neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění a neposkytl mu potřebnou součinnost, čímž zaviněně (úmysl přímý) naplnil znaky skutkové podstaty daného přestupku. Nejvyšší správní soud proto posoudil tuto námitku stěžovatele a) jako nedůvodnou.

[32] V případě stěžovatele b) stran jeho námitky o nenaplnění přestupkového jednání, jelikož nebyl kontrole fyzicky přítomen, protože byl zastupován stěžovatelem a) na základě plné moci, je třeba nejprve konstatovat, že se nejedná o námitku nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož stěžovatel již obsahově v podstatě totožné námitky uplatnil před odvolacím správním orgánem a před krajským soudem, když tvrdil, že neměl být účastníkem řízení, jelikož pozemky dal již před lety do výpůjčky otci, který měl kontrolující osoby na pozemek vpustit. Nadto stěžovatel ve svých námitkách v dřívějších řízeních uváděl, že se vstupem kontrolujících osob na pozemek souhlasil a domníval se, že na pozemek můžou vstoupit i bez jeho souhlasu. Správní orgány a krajský soud tuto námitku neposoudily dostatečně, když pouze vyšly ze skutečnosti, že i stěžovatel b) byl kontrolovanou osobou dle kontrolního řádu, a tudíž se i na něj vztahují všechny povinnosti s tím spojené.

[33] Obecně samozřejmě není možné svou odpovědnost za deliktní jednání vyloučit tím, že se účastník nechá zastoupit při plnění svých povinností někým jiným na základě udělené plné moci. Jelikož kontrolovaná osoba má zajistit podmínky pro výkon kontroly, je pouze na ní, jakým způsobem tak učiní, a pokud si zvolí pro tyto účely zástupce, přebírá na sebe určitou míru rizika, zda tento zástupce povinnosti zastupovaného bezvadně splní. To bez dalšího platí v případě, že by se jednalo o odpovědnost za tzv. jiný správní delikt, kde se uplatňuje odpovědnost objektivní, tedy odpovědnost za riziko. Nicméně v případě přestupku se nejedná o odpovědnost za riziko, ale naopak se uplatňuje subjektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za zavinění. Je tedy bezpodmínečně nutné zkoumat toto zavinění u obviněného. Aby tedy stěžovatel b) mohl spáchat přestupek, který je mu kladen za vinu, musel by porušit povinnosti plynoucí z § 10 odst. 2 kontrolního řádu minimálně z nevědomé nedbalosti, tedy měl a mohl vědět, že udělením plné moci poruší svou povinnost [viz § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době]. Protože správní orgány i krajský soud zkoumání a prokázání zavinění stěžovatele b) úplně opomněly, je v této části kasační stížnost důvodná, jelikož právní otázka byla nesprávně posouzena, čímž došlo k nezákonnosti rozhodnutí.

[34] S ohledem na provedené dokazování a ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že zavinění stěžovatele b) nebylo prokázáno ani v intenzitě nevědomé nedbalosti, neboť stěžovatel b) tvrdí, že se vstupem kontrolujícího orgánu souhlasil a navíc se domníval, že kontrolující orgány na daný pozemek mohly vstoupit i bez tohoto souhlasu. Posouzení těchto námitek a vypořádání se s nimi při tom mělo být základem při (ne)shledání zavinění stěžovatele b).

[35] Dále se jeví spornou samotná skutečnost, že stěžovatel a) kontrolující osoby na pozemek nevpuštěl, což je jednání, za které je sankcionován stěžovatel b). Ustanovení § 7 kontrolního řádu dává kontrolujícímu široká oprávnění v souvislosti s výkonem kontroly, mezi kterými je mimo jiné uvedeno i oprávnění vstupovat na pozemky. S ohledem na toto ustanovení a s ohledem na skutečnost, že se jedná o pozemek, který je přístupný (což vyplývá z fotodokumentace ze spisu), není třeba žádnou součinnost od vlastníka tohoto pozemku požadovat, jelikož na přístupný pozemek může kontrolující osoba vstoupit na základě zmíněného oprávnění v kontrolním řádu. Vlastník pozemku v takovém případě nemá povinnost aktivně kontrolující osobu na pozemek vpustit, ale jedná se o povinnost vstupu na pozemek nebránit. V upozornění stěžovatele a), že se osoby na pozemku budou pohybovat na vlastní nebezpečí, nelze spatřovat obstrukční charakter, kterým by porušil výše uvedenou omisivní povinnost zastoupeného stěžovatele b).

III. c) Ostatní námitky

[36] Stran námitky, že stěžovatel a) nedostal dostatečné poučení o následcích hrozících za neposkytnutí potřebné součinnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o námitku nepřipustnou dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec uvedeného lze podotknout, že i kdyby přípustnou byla, byla by tato námitka nedůvodná, neboť oznámení o zahájení kontroly poučení o možném uložení pokuty až do výše 500 000 Kč obsahuje.

pokračování

[37] Námitka stěžovatelů ohledně zneužití práva a šikanózního postupu ze strany obce Dobrá splňuje kritéria přípustnosti, neboť v tomto smyslu stěžovatelé brojili již v předchozích řízeních. Nejvyšší správní soud k tomu odkazuje na výše uvedené závěry, ze kterých jednoznačně vyplývá pravomoc obecního úřadu v Dobré činit v tomto případě kontrolu dle zákona o odpadech. V daném jednání nelze ze strany obce Dobrá spatřovat aspekty zneužití práva nebo šikanózního postupu, neboť s ohledem na pečlivý výkon správy v oblasti odpadového hospodářství, který přispívá ochraně životního prostředí, je žádoucí zjistit, zda se v případě uskladněných vozidel jedná o soukromou sbírku automobilů vlastníka, nebo o nelegální vrakoviště, kde se nachází odpad ve smyslu zákona o odpadech.

[38] Stěžovatel a) také namítal, že nesouhlasil s přítomností štábu České televize, což je skutečnost, která pro předmět sporu v posuzovaném řízení nemá právní význam. Nejvyšší správní soud v této věci odkazuje na vypořádání této námítky v předchozích rozhodnutích.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná. Důvodnost kasační stížnosti se vztahuje pouze ke stěžovateli b), přitom již před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí, tudíž Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil v části týkající se stěžovatele b) napadený rozsudek krajského soudu i předcházející rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán bude v dalším řízení právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel b) měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, má právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[41] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli b) náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 4000 Kč (3000 Kč za podanou žalobu a 1000 Kč za návrh na odkladný účinek žaloby) a odměny zástupce. Zástupce činil při zastupování dvou osob společné úkony, za něž náleží advokátovi odměna za každou osobu snižena o 20 % [§ 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)]; částka takto snižena činí 2480 Kč za jeden úkon. Odměna zástupce tak za dva úkony právní služby [převzetí věci a sepsání žaloby] za jednu osobu činí 4960 Kč (§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky) a náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky]. Jelikož právní zástupce stěžovatelů nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se o tuto částku nezvyšuje. Náklady řízení o žalobě stěžovatele b) činí celkem 9560 Kč.

[42] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli b) náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny zástupce. Zástupce činil při zastupování dvou osob společné úkony, za něž náleží advokátovi odměna za každou osobu snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 vyhlášky); částka takto snižená činí 2480 Kč za jeden úkon. Odměna zástupce tak za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) činí 2480 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Náklady řízení o kasační stížnosti stěžovatele b) činí celkem 7780 Kč.

[43] Stěžovatel a) v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladu nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně částečně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu